

Romanță

Ovidiu Oana-pârâu

Cavale tânguie prin munte,
Brăzdând cu mult prea lungi suspine,
Tăcerea creștelor cărunte,
Eu plec, gândindu-mă la tine.

Chiar valea, iată, lăcrimează,
Sub spuzele de reci lumine,
Bocesc pâraie la amiază,
Și plec, gândindu-mă la tine.

Se-aude, peste deal, un clopot
Chemând creștinii să se-nchine,
La mine-ajunge doar un șopot
Când plec, gândindu-mă la tine.

Se-aude ceasul hohotind,
Plecarea mea pe căi străine.
Tu, să spui lumilor zâmbind,
Că te-am iubit numai pe tine.
31.12.2006